

О, детенце
малко, мило,
отъ студъ леденъ
съмъ се свило;
не съмъ яло —
три дни има,
а на вѣнка:
зима... зима...
Я хвърли ми
ти трошици,

мога да ямъ
и корици!
Че когато
пролѣтъ цѣвне,
и вѣтрецѣтъ
топѣлъ лѣхне,
кършенъ гласъ ще
залюлѣя,
цѣлъ день ще ти
пѣя, пѣя...

Н. Илиевъ

ВРАБЧО НА БЪДНИ ВЕЧЕРЪ

Презъ лѣтото Вrabчо имаше голѣмо семейство. Но щомъ се опериха синоветѣ му — разхвърчаха се, кой на кжде види.

— Сега само азъ ще посрѣщна самичкѣтъ и на студено коледа, — мислѣше си Вrabчо, качналъ на единъ помръзналъ клонъ на сливата, който се надвесваше надъ самия прозорецъ. Погледна Вrabчо презъ прозореца и тжжно му стана. Стаята бѣше пълна съ деца, които весело играеха около елха, окичена съ всѣкакви хубави нѣща.

— Всички се веселятъ, и никой нѣма да се сѣти за мене, — натжжи се Вrabчо и се замисли — при кого да отиде тая нощъ.